

je komaj umela, o čem da govori; ko ji je pa Lidija nekaj denarja stisnila v roko, potem je koj zakričala, naj naredé, kar jim drago. Vse so dogotovili, kar

je bilo potrebno; tudi to so dognali, da otrok še ni krščen, in za dobro uro je Pavla že preskrbela za dete vse potrebno pri redovnicah v svoji nekdanji hiši.

Usmiljenost.

Kmalu sta je peljala Lidija in kostonjar v kočiji v župno cerkev h krstu. Moško se je obračal Jakop in s ponosom je držal deklico, da ji je duhovnik oblil malo glavico z zveličalno vodo. — «Saj se mi je zdelo, da nekaj še ni v redu.

Na, krščeno ni bilo! Sedaj se pa res smeje kakor živ angeljček.» Tako je govoril Jakop po krstu. Pavla in Lidija sta se smejali njegovi dobrodušnosti. Ostal je pri Pavli na gosposkem kosilu in tam se je odločno izjavil, da svojih